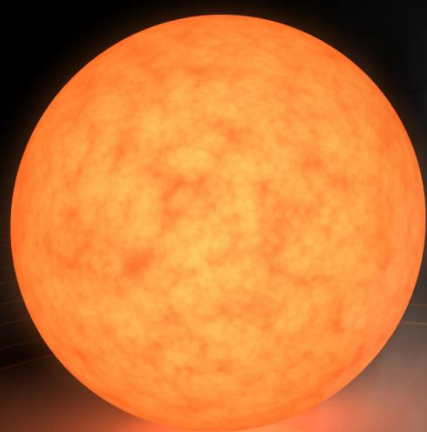

Géčko

casopis.gymkrom.cz

2/2016-17

Z JINÉHO SVĚTA

MUŽ, ŽENA A JINÉ | ANKETA „UČITEL ROKU“ | SEDM NOVÝCH PLANET

Jeden svět

Milí čtenáři,

občas se možná podíváte na někoho, kdo prochází kolem vás, nebo se pořádně zaposloucháte do toho, co vám vlastně říká váš učitel, a pomyslíte si: „To snad nemyslí vážně; je z jiné planety, nebo co?!“ Pravda je ovšem taková, že i když na dotyčného můžete mít kdovíjaký názor, stoprocentně pochází z této Země. Pokud tedy nepočítáme poradce amerického prezidenta Steva Bannona, že. Nikdo mě o něm nepřesvědčí, že není ve skutečnosti ještě z nějaké daleké galaxie, který se sem přiletěl pobavit na úkor těch, jimž se z toho, co říká, vlasy na hlavě hrůzou nejen ježí, ale rovnou vypadávají.

Prvoplánově samozřejmě nadpis tohoto čísla a obrázek na titulní straně odkazují k objevu amerických vědců, o kterém si můžete přečíst v jednom z článků. Metafora o „jiném světě“ se však dá použít třeba i na lidi, o kterých pojednává první stať tohoto čísla – na ty, kteří se vzpírají tradičnímu rozdělení na muže a ženy. Přestože většinové společnosti bude zřejmě trvat, než si na to zvykne, tito lidé už tady jsou a vždy byli – a také budou, ať už si o tom my „normální“ budeme myslet cokoli. Koneckonců, můžete si zde také přečíst rozhovor s jedním z nich.

Každého kantora naší školy potom jistě zaujmou výsledky ankety *Učitel roku*. Jestli i téma tohoto výzkumu, tedy učitelé, spadá pod heslo „lidí z jiného světa“ už nechám na ctěném čtenáři – vsadím se, že rčení o čtyřech právnících, kteří mají dohromady na danou věc vždy alespoň pět názorů, by takovou debatu popsalo dokonale.

Přeji vám příjemné čtení všech článků a nezapomeňte – v příštím čísle se může klidně objevit i ten váš.

Martin Veselý

Toto číslo připravili

Mgr. Michaela Musálková
Martin Veselý, 6. B
Tereza Genzerová, T. B
Ingrid Hamada, 1. A
Svatava Huňová, T. B
Di Di, 1. A
Adéla Přecechtělová, T. B
Oldřich Wolf, T. B
a další

Obsah

Jeden svět	2
Muž, žena a jiné	3
Druhá pětiletka?	5
Učitel roku	6
Planet jako trpaslíků.....	7
Pamlsková vyhláška a jak ji obejít	7
Cítíš se osaměle? Už nikdy nebudeš!	9
Kdo tu má zlatej gramofon, baby?!	10
Není Oskar jako Oskar	11
Učitelské hlášky: díl druhý – pan Mráz	12

Muž, žena a jiné

V posledních pár letech začalo několik málo států diskutovat o povinných unisex toaletách, tedy sjednocených záchodech pro muže i ženy. Někoho by mohlo napadnout, že se jedná o nějaký nesmyslný nápad radikálních feministek, které si přijdou pobouřeny oddělováním WC, ale ve skutečnosti jde možná o zásadní krok lidské společnosti a její tolerance.

Nejspíš jen opravdu málo z vás někdy slyšelo o pojmu gender [džendr]. Gender se dá vysvětlit jako sociální pohlaví člověka, tedy něco jiného, než je jeho biologické pohlaví, se kterým však nemusí být v souladu, a může se dokonce i libovolně měnit.

Někteří skeptičtí lidé si teď řeknou, že je blbost, aby se člověk necítil tím, čím se narodil. Zkuste se teď ale zamyslet. Dle čeho soudíte, že jste to pohlaví, které jste? Protože jste se narodili s tímto tělem? Co kdybyste se dnes ráno probudili a zjistili, že jste v těle opačného pohlaví? Jak byste se cítili? Řekli byste si: „Teď mám opačné pohlaví a tak jím teda budu?“ Pochybuji o tom.

Třebaže je to pro některé s podivem, existují lidé, kteří se nevyhraňují ani jako muž, ani jako žena. Člověk si jich většinou už od pohledu všimne a začne dumat nad tím, co má tato záhadná bytost v kalhotách. Jsou lidé, kteří od nich odvrátí zrak a pak jsou tu ti, kteří se narovinu zeptají, ale odpověď „nejsem ani muž ani žena“ je neuspokojí.

I když se to nezdá, gender má nekonečnou škálu možností, a proto jich uvedu jen pár nejzákladnějších:

- **Cisgender** - člověk identifikující se jako pohlaví, se kterým se narodil, tedy muž nebo žena.
- **Transgender** - člověk s opačným biologickým a sociálním pohlavím, buď biologicky muž definující se jako žena, tzv. MtF (Male to Female), anebo biologicky žena definující se jako muž, tzv. FtM (Female to Male). Transgender komunita je již v dnešní době společností víceméně akceptována, pojišťovny dnes i hradí operace na změnu pohlaví, přesto se ale najdou některé nedostatky nynějšího systému, jako třeba otázky komise, která rozhoduje o možnosti změny pohlaví, typu: „Když jste byli malí, hráli jste si raději s autíčky nebo panenkami?“
- **Intersexuál** - v tomto případě nejde tak úplně o gender, i přesto jej zmíním. Jedná se o člověka, který se narodil s mužskými i ženskými pohlavními orgány. Lékaři v těchto případech dávají rodičům na výběr, jestli chtějí ponechat u dítěte pohlaví mužské nebo ženské, což však může být v budoucnu problém, pokud se s ním nebude dítě ztotožňovat. První evropský stát, který přijal možnost uvádět třetí pohlaví v dokladech, je Německo, vymezilo však tuto možnost pouze pro intersexuály, aby se časem mohli rozhodnout, čím budou.
- **Agender** - jinak také neutrální pohlaví, neidentifikuje se ani jako muž ani jako žena. Zejména u agenderů bývá problém v mnoha jazycích s oslovením kvůli určování rodu, v tomto případě se někdy užívá oslovení *oni*, ale nejjednodušší je se přímo zeptat osoby, jaký rod preferuje.
- **Bigender** - jedná se o střídavě mužský a ženský gender, v jednu chvíli se osoba cítí jako muž a v jinou jako žena, tyto změny se mohou dít v řádu hodin či dní.
- **Genderfluid** - střídavý gender, kdy se ale nestřídá jen mužský a ženský, může se měnit v neutrální nebo tvořit všelijaké kombinace.

Pro upřesnění:

- Gender je spektrum, tudíž nelze vyjmenovat všechny podskupiny, každý může být jedinečný a nemusí mít žádné označení.
- Pokud se člověk označuje jako genderqueer (= nevyhraněné pohlaví), tak to neznamená, že je zmatený, je si plně vědom, že není úplně muž ani žena.

Slavné genderqueer osobnosti

Miley Cyrus - identifikuje se jako genderfluid

Tilda Swinton - nejspíš znáte jako Královnu Narnie či Prastarou z filmu Dr. Strange

Steven Tyler - frontman kapely Aerosmith

Richard O'Brien - spisovatel a herec

Angle Haze - agender, rapper, textař

Petr Nitka - původem z Česka, unisexuální model

TŘETÍ POHLAVÍ

- Gender nemá nic společného se sexuální a romantickou orientací. (Sexuální se týká fyzické přitažlivosti a romantická té psychické, tedy do koho se člověk zamiluje. Ani ty se navzájem nemusí shodovat.)
- Rozhodně se nejedná o otázku výchovy, gender má člověk vrozený. Něco jiného je otázka femininity a maskulinity, jsou věci, které jsou přiřazovány dívkám a jiné klukům, ať už se jedná o určité schopnosti, chování či oblékání. Již od mala jsme vedeni k tomu, chovat se podle svého pohlaví. Chlapcům je vštěpována odměřenost, soutěživost a agresivita, kdežto dívkám poslušnost, soucit až přecitlivělost a neprůbojnost. Určitě vám taky vykládali pohádky o princeznách, které zachránil princ na bílém koni, ale už neřekli, že princ nemusí nutně bez milosti zabít draky a už vůbec, že se princezna může zachránit sama. Velký podíl na rozdílném chování mužů a žen má právě výchova, protože jsou nám vnuceny role muže nebo ženy.

Dostala se mi možnost udělat pro náš časopis rozhovor s člověkem, který se neoznačuje ani jako muž ani jako žena. Chci vám tím dokázat, že se nejedná o žádné mimozemšťany ani o módní trend, ale o skutečné lidi, kteří se nijak zvlášť neliší od těch ostatních.

Student filozofické fakulty, 21 let

Jak bys definoval/a svůj gender?

Definuji se jako agender, což by se dalo vysvětlit jako neutrální gender. Ani muž ani žena.

Jak tě napadlo, že se neřadíš ani k jednomu pohlaví?

Stalo se to náhodou. Před maturitou (v 19 letech) mi vrtalo hlavou, jestli jsem tedy muž nebo žena, protože ani jedna možnost mi úplně nevyhovovala. Spolužačka se mě zeptala, jak to můžu nevědět. A tak začala spousta hodin přemýšlení a hledání na internetu, až na mě někde vyskočil pojem agender a mně došlo, že tohle jsem já.

Jak na tebe reaguje okolí?

Hodně lidí to nechápe nebo to ignoruje. Pár jedinců se mě zeptá, které oslovení preferuji a používá ho, ale to jsou opravdu jen výjimky.

Jak tě berou tví nejbližší (přátelé, rodina atd.)?

Přátele mám jen takové, kterým to nevadí. Ti ostatní prostě nejsou přátelé. S rodinou je to trochu těžší. Naši nejsou moc tolerantní, pořád by chtěli svou dokonalou holčičku a tak doufají, že z toho ještě vyrostu. Takže coming-out nehrozí. (coming-out = „jít s pravdou ven“ – termín označující přiznání či vyjádření se ke své orientaci nebo genderu; pozn. red.) Jen jeden děda to ví, protože ten mě bere, ať jsem, jaký jsem.

Nemáš problémy s češtinou, co se týče užívání rodů?

S češtinou mám problémy pořád, protože je to silně binární jazyk. To znamená velké rozdíly mezi mluvou holek a kluků. Volím raději mužský rod, ale při mluvení si na něj po dvaceti letech ženského rodu moc nemohu zvyknout a spousta lidí to stejně ignoruje. V tomto směru jsou lepší cizí jazyky jako je angličtina nebo korejština, kterou právě studuji na univerzitě.

Někteří lidé tvrdí, že tzv. třetí pohlaví je jen otázkou výchovy, nějakého módního výstřelku či traumatu z dětství, jaký máš na to názor?

Najde se několik jedinců, kteří se tak označují, aby byli zajímaví. O to těžší pak je, aby lidé uvěřili, že lidé jako já opravdu existují a není to jen výmysl. Už staří indiáni rozlišovali sedm genderů.

Je něco, co by si chtěl změnit v našem státě pro lidi s odlišným genderem?

Třetí gender v dokladech a možnost operací (jako třeba top surgery – odstranění prsou; pozn. red.) i pro nás, nejen pro transsexuály, jelikož spousta agenderů by chtěla vypadat více neutrálně, ale operace jsou drahé. Pak musíme bojovat s depresemi, protože v občance nám bije do očí F a pohled na sebe do zrcadla se nedá vydržet.

Chceš něco vzkázat našim čtenářům?

Aby přemýšleli otevřeně a nenechali si vnucovat společností zažitá dva gendery. Gender a sexualita jsou spektra, takže se nebojte najít to, co vám sedí, i když to nebude právě podle „normálních“ měřítek. Nepřetvařujte se jen proto, abyste zapadli, protože tak nikdy nebudete spokojeni a budete se jen trápit. Buďte sami sebou a obklopte se lidmi, co to akceptují.

Záchody jsou jak pro transgendery, tak pro lidi třetího pohlaví dost omezující, pro genderqueer lidi je ponižující muset jít na záchod, který neodpovídá tomu, jak se cítí. Někdy to může vést i k násilí, kdy například maskulinní agender vejde na dámské záchody, načež mu nějaká přítomná dáma začne nadávat do „perverzáků“ a venku řekne svému partnerovi o tomto „úchylovi“, což pochopitelně partner nemůže tolerovat – pro agendera je pak těžké a hlavně ponižující vysvětlit, že je vlastně fyzicky holka, třebaže to není na první pohled poznat. Někdy taková setkání končí i vyraženým zubem, přitom unisex záchody by tento problém jednoduše vyřešily.

Někdo by zase mohl namítnout, že lidí s odlišným genderem je menšina, to ale nelze přesně určit, protože většina lidí vlastně ani neví, že mají odlišný gender. Nemohou to vědět, protože se o tom nemluví, což je, myslím, velká škoda pro rozvoj společnosti.

Koneckonců i unisex záchody jsou o bourání hranic a stereotypů, ani doma nemáme jeden záchod pro mámu a druhý pro tátu – proč taky? Z biologického hlediska to není zapotřebí, je to jen zeď, kterou si lidé vybudovali mezi ženským a mužským pohlavím a je na příštích generacích, aby ji zbořily.

Možná by občas stálo za to, zamyslet se nad tím, kdo vlastně určuje pravidla toho, jací bychom měli být. Přece jenom, jaký by svět byl, kdybychom byli všichni „normální“. Vždyť normální je od slova „norma“ neboli „stejný“ – jaké by to bylo, kdybychom byli všichni stejní? Podle mého názoru by byl takový svět nudný.

Druhá pětiletka?

Oldřich Wolf

Psalo se 9. března a zdálo se, že to bude den, jako každý jiný. Vody šuměly, háj se zbavoval zbytku neúprosné zimy a kdesi ve středních Čechách se chystala každoroční párty prezidenta České republiky Miloše Zemana a jeho podporovatelů z Horní i Dolní. To vše by bylo samozřejmě úplně normální, kdyby ovšem v tento den neměl prezident Zeman oznámit svoji možnou druhou kandidaturu na Pražský hrad. Už dříve se spekulovalo a v kuloárech obcházela informace, že Zeman bude znovu kandidovat. To ovšem až do onoho osudného čtvrtku nebylo stoprocentní.

Zaznělo to jako rána z děla...

Hosté usedli do jednoho z mnoho sálů Pražského hradu, rozezněla se hudba a vstoupil prezident i se svou holí. Hosté ztichli poslouchající Zemana. Ten mluvil, jako prakticky vždy, takříkajíc spatra. To ocenili hosté aplausem a zapnutými kamerami na svých mobilních telefonech. Uprostřed poněkud obyčejného proslovu to ale přišlo. Bylo to, jako když se volí předseda hnutí ANO. Dlouhé, vyčerpávající a dramatické. Bylo to jako rána z děla. Řekl to. Bude se znovu ucházet o místo pána hradu. A tím výjimečně nemyslím kastelána nebo strašidlo z vikýře. Chce opět kandidovat!

Podpora ze všech stran (a hnutí)

Ano, prezident má i řadu příznivců. Ti se nacházejí napříč politickým i společenským spektrem. Ať už jsou to „mistři české filmařiny“ Troška a Renč, lidový všeuměl František Ringo Čech, herec Ivan Vyskočil, herečka a kutilka ze známého pořadu ČT Jiřina Bohdalová či zpěvák Daniel Hůlka. V politice Zeman už delší dobu podporuje ministra financí Andreje Babiše (ANO), který ho již také nepřímo podpořil některými svými vyjádřeními. Kupodivu se za prezidenta staví i část ČSSD, kterou často kritizuje. Z ní ho tedy například podporuje bývalý hejtman jižní Moravy Michal Hašek, který si vždy schůzky s prezidentem užívá naplno. Dále pak

Možní další kandidáti

Do neúprosného boje o funkci prezidenta se samozřejmě chtějí zapojit i další kandidáti. Jsou jimi:

Michal Horáček, textař a skladatel – potvrdil kandidaturu

Jiří Drahoš, bývalý předseda Akademie věd ČR – potvrdil kandidaturu

Marek Hilšer, lékař a občanský aktivista – potvrdil kandidaturu

Miroslav Sládek, předseda českých „republikánů“ – potvrdil kandidaturu

Zdeněk Škromach, bývalý senátor za ČSSD – zvažuje kandidaturu

Milan Kohout, filozof a umělec – zvažuje kandidaturu

Martin Stropnický, ministr obrany – možný kandidát

Jaroslav Kubera, senátor za ODS – možný kandidát

prezidenta podpoří i jeho domovská SPO vedená Janem Velebou, který projel Vysočinu traktorem, nebo Okamurova SPD. Pravděpodobně ho podpoří i část KSČM. Samozřejmě ale budou mít hlavní slovo voliči. Půjde totiž už o druhou přímou volbu hlavy státu.

Bude něco jinak?

Ano. Druhého dne totiž na tiskové konferenci, která se po dlouhé době nekonala na twitterovém účtu Jiřího Ovčáčka, oznámil, že se nebude účastnit televizních debat s Václavem Moravcem i bez něj a že nebude útočit na své protikandidáty. Dále také oznámil svůj zdravotní stav, který je dle lékařů dobrý a momentálně stabilní. Pokud tito lékaři nezískali titul v západních Čechách, tak se jim snad dá i věřit. O dalších věcech se zatím můžeme jen dohadovat. Například, jestli bude měnit razantně svůj SUPERTÝM nebo zdali bude stále vyprávět ty stejné dva až tři vtipy pořád dokola kamkoli přijede.

Učitel roku

Svatava Huňová, Tereza Genzerová

Posledních čtrnáct dní jsme jako tříčlenný tým z redakce školního časopisu obcházeli třídy a pod záštitou soutěžní ankety *Učitel/ka roku* zjišťovali toho nejoblíbenějšího na našem gymnáziu.

Postupně jsme navštívili všech dvacet tříd a v každé se zeptali na nejoblíbenějšího učitele. Vzhledem k tomu, že nebyl čas na demokratické hlasování, vybrali jsme vždy tři nejčastěji zmiňovaná jména, a ta jsme seřadili vzestupně. Následně jsme přiřadili jeden, dva nebo tři body k třetímu, druhému a prvnímu místu. Po sečtení jsme dostali jednoduchý seznam a přesné výsledky.

A jak to tedy dopadlo? V kategorii „Nejoblíbenější pedagog nižšího gymnázia“ zvítězil pan učitel Krčál, následovaný paní učitelkou Jelínkovou a panem učitelem Kubíkem. V období této kategorie na vyšším gymnáziu vyhrála paní učitelka Večeřová, která získala čtyřbodový náskok před učitelkami Vymětalíkovou, Novosadovou, Havelovou a panem učitelem Krčálem. Na třetím místě v hlavní kategorii se umístila paní učitelka Novosadová, symbolickou stříbrnou medaili si odnáší pan učitel Kubík, a snad nikoho nepřekvapí, že se titulem *Učitel/ka roku* od nynějška mohou pyšnit paní Večeřová a pan Krčál, kteří měli oba shodně po čtrnácti bodech.

Všem pedagogům gratulujeme.

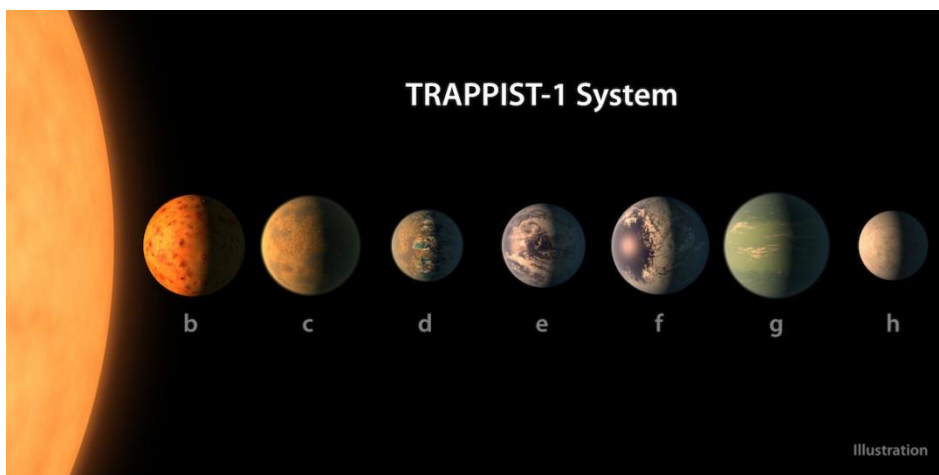
Planet jako trpaslíků

Svatava Huňová

Velkou novinou je, že NASA objevila sedm planet, které se podobají Zemi. Některé by tak byly potenciálními adepty pro život. Leží okolo malého chladného červeného trpaslíka, kterému se dostalo pojmenování Trappist-1. Planety byly nazvány Trappist-1b, c, d, e, f, g, h. Tento červený trpaslík je od Slunce vzdálen přibližně devětatřicet světelných let a leží v souhvězdí Vodnáře. Všechny planety jsou velmi blízko sebe, mohli bychom tedy z jakékoli z nich lehko vidět všechny ostatní.

Tři ze sedmi planet leží v tzv. obyvatelné zóně, což znamená, že se na jejich povrchu nachází voda – a to je pro život zásadní. Více bychom se měli dozvědět v roce 2018, kdy bude do vesmíru vypuštěn vesmírný teleskop Jamese Webba, který dokáže detekovat chemické otisky vody, metanu a kyslíku.

V systému Trappist-1 se nachází dosud nejvyšší počet planet podobných Zemi – velikostí, teplotou i možností výskytu vody v kapalném stavu. Proto tento objev astronomové označují jako velký pokrok při hledání nového života.

Ilustrace: NASA

Pamlsková vyhláška a jak ji obejít

Už čtvrtým měsícem se školy musejí řídit vyhláškou ministerstev školství a zdravotnictví, která říká, jaké potraviny jsou nezdravé a nesmějí se na základních školách proto prodávat. Ne každému je ale nový předpis po chuti. | Martin Veselý

Ještě v prosinci jste se mohli zeptat žáka Gymnázia Kroměříž, kde si nejrady kupuje svačiny, a znali byste odpověď ještě předtím, než by onen student otevřel pus. Přestože původ masa v párcích v rohlíku, které stály pouhých dvanáct korun, zpochyboval kdekdo, nabídka školního bufetu v zásadě nevalila nikomu s výjimkou skalních veganů. Ti si ale stejně jídlo brali s sebou z domu, a tak běžel školní život víceméně harmonicky. Od konce ledna to ale škola *roztočila s přírodou* – tak zní motto firmy Mixie, která nyní bufet (nebo též „školní fresh bar“) provozuje. Otevření nové provozovny vyvolalo bouřlivé reakce: jedna strana byla samozřejmě nadšená, druhá věštila makovým shakeům brzký konec. Je duben, emoce se už uklidnily, nový bufet si našel klientelu a funguje bez problémů. Přesto mnoho žáků stále dává přednost jiným variantám.

Ani ryba, ani rak

Dotyčná vyhláška se měla původně vztahovat na základní i střední školy, ale díky zásahu České středoškolské unie se ministryně Valachová rozhodla její platnost omezit jen na ty, kteří jsou stále ve věku povinné školní docházky. Pro většinu lidí se tak situace vyjasnila: na základních školách prostě ano, na středních prostě ne. Český školní systém však zná i víceletá gymnázia, jejichž ředitelé tak měli od září, kdy se vyhláška objevila ve Sbírce zákonů, do 1. ledna, kdy nabyla platnosti, hlavu na rozlámání. Pozice vedení Gymnázia Kroměříž, tak jak byla prezentovaná např. na schůzích Žákovské rady, byla od začátku jasná: žáci nižšího gymnázia nesmějí mít k nezdravým potravinám přístup, jediná možnost by byla umístit bufet do prostor, které by byly stavebně odděleny tak, aby se tam dostali jenom starší studenti. Takové místnosti tady samozřejmě nemáme, proto bufet skončil pro všechny.

ZPRÁVY

Ne všude situaci ale berou tak jednoznačně. Pro příklady není třeba chodit daleko. Například na Gymnáziu Ladislava Jaroše v Holešově stojí na chodbách stejné automaty jako loni, pouze malý lísteček upozorňuje ty z nižšího gymnázia, že si legálně nesmějí jídlo a pití koupit. A to je vše. Zlínské gymnázium na náměstí T. G. Masaryka dokonce nechalo otevřený svůj starý bufet, taktéž jen s cedulkou na dveřích oznamující zákaz vstupu mladším žákům.

Asi neoriginálněji na pamlskovou vyhlášku reagovali na Gymnáziu Uherské Hradiště – od ledna do února tam v šatnách starší žáci prodávali mladším zakázané potraviny, zejména párky v rohlíku (některé věci se asi nemění, ať jste, na jaké škole chcete). Aby neměl nikdo pochybnosti o legálnosti služby, nesla název Black Market, tj. Černý trh. Vedení školy prý zpočátku projekt tiše podporovalo; přímo jej podpořit nemohlo, protože žakovské používání elektřiny na párkovače a spol. je proti školnímu řádu. Ke konci ledna však facebookové stránky Black Marketu oznámily, že se trh „kvůli pronásledování“ přesouvá na střechu školy a krátce na to utichly úplně – v další zprávě z března se už o Black Marketu píše v minulém čase. Tamním libertariánům tak zřejmě nepomohla ani mediální publicita v podobě reportáže České televize.

Nynější forma vyhlášky podle některých politiků vede jen k tomu, že si žáci spíš přinesou něco nezdravého z domu, nebo hůř, nejí vůbec – a nedostavuje se ten žádaný výchovný efekt, tedy přesvědčit děti, že není nejlepší nápad jíst jenom chipsy a zapíjet je Colou. Na podzim Česko čekají parlamentní volby a v zápalu předvolebního boje ministryně dala vědět, že vyhlášku přepracuje, jinými slovy zmírní; do té doby však bude Mixie o kroměřížské gymnazisty bojovat se všemi okolními pekárny.

kultura a zábava

Cítíš se osaměle? Už nikdy nebudeš!

Ingrid Hamada

Série Resident Evil, která přivedla do videoher žánr hororu, jej postupem času sama zavrhla. Její sedmý díl, který vyšel 24. ledna 2017, je však opět prostoupen všudypřítomným strachem i hádankami, zkrátka vším, co dělalo Resident Evil tím, čím byl na počátku. K teroru a děsu přistupuje ovšem úplně jinak a to z pohledu první osoby.

I přes změnu perspektivy je Resident Evil 7: Biohazard opravdovým návratem ke kořenům série – hodně prohnílym kořenům, které v zemi zasáhla infekce a proměnila je v něco děsuplného.

Změna pohledu kamery zapříčinila mnohé. Hra je viděná z vlastní perspektivy a vyvolává u vás objevovat více infarktů než normálně. Člověk se rozhlíží kolem sebe a čeká, odkud na něj opět něco vyskočí. A když to očekává nejméně... Baf...! A to jsou potom šoky a zástavy srdce. Hra je ale neskutečně strašidelná taky sama o sobě. Má atmosféru hustější než čínský smog a lekačky jsou naprosto brutální. Hrát hru v noci je o zdraví, takže nedoporučuji, ale nezakazuji.

Ani název hry tvůrci (společnost Capcom) ne zvolili náhodou. „Resident Evil“ odkazuje na zlo usedlé v odlehleém sídle, jak tomu bylo v prvním dílu. Biohazard, jak se hra nazývá v Japonsku, zase na mutace spojené s únikem nebezpečné látky.

Příběh se odehrává na americkém jihu v Louisianě. Hrdina, jehož očima hru sledujete, se jmenuje Ethan Winters. Na začátku všeho dění je videonahrávka, kterou jako Ethan jednoho dne objevíte, a od té doby si ji přehráváte do zblbnutí. Jenže, kdo by se divil, když jejím hlavním předmětem je vaše žena Mia, která před pár lety záhadně zmizela a byla prohlášena za mrtvou. A proto se jako zoufalý manžel chytáte návnady, přehlédnete podezřelost situace a vyrážíte do města Dulvey v Louisianě. Nakonec ji sice najdete, ale vaše setkání má do dojemného hodně daleko. Pochybuji totiž o tom, že normální manželka chodí na muže s nožem nebo motorovou pilou.

Po řadě komplikací se probouzíte u stolu obklopeni novou rodinou. Dovolte mi představit vám Bakerovy, rodinu totálních magorů! Jack je hlavou rodiny, která má vše na starost. Nemá rád, když mu někdo z domova dělá cirkus. O řád v baráku se dokáže postarat dosti nepěkným způsobem. Že sem tam ztratí nějakou končetinu nebo rovnou hlavu, mu starosti nedělá. Ani jeho manželka Marguerite nemá všech pět pohromadě. Jejich syn Lucas je černou ovčí rodiny. K vraždění používá důvtip. Docela rád si hraje, takže své vybrané oběti staví před pasti, nástrahy a hlavolamy, jejichž nesprávné vyřešení může končit i smrtí. Věřte, že si s Bakerovými užijete spoustu srandy! Tedy teroru, pardon. Když na vás upřou své vražedné oči, ve kterých se mísí šílenství s chutí zabíjet, budete chtít co nejrychleji utéct, jenže to by bylo příliš snadné. Svou svobodu si musíte zatraceně zasloužit, a asi nemusím dodávat, že se k ní neprosekáte růžovým sadem, ale spíše masem...

Foto: Capcom

Ale nebyl by to Resident Evil, aby neměl obyčejná řadová monstra, která si na vás brousí zuby, drápy nebo chapadla. Bakerovi zde působí jako protivníci, kterým se musíte nejdříve vyhýbat v plíživých pasážích hry,

abyste se jim pak postavili tváří v tvář jako bossům. Monstrům, která na vás budou nabíhat k popravě, se zde říká „Molded“.

Rovnou vám říkám, zapomeňte na samoléčení známé z ostatních her! Sem tam možná dostanete lékárníčku, ale jinak budete sbírat byliny a mixovat je s chemikáliemi, abyste získali léčiva.

Daleko lépe také funguje strašení velice nepříjemnými zvuky, které jsou najednou mnohem efektivnější, protože jste přímo v epicentru dění. Obzvláště se sluchátky na hlavě vás hra bude trýznit dupáním, chrchláním, šramocením, řevem a spoustou dalších zvuků, které často slouží jen k tomu, aby vás rozhodily.

Jako v každém dobrém hororu i tentokrát platí, že munice je málo, klíče ke dveřím se nepovalují jen tak na očích, nic není tak, jak se na první pohled zdá a když něco chcete, hra vám to dá až poté, co vás přinutí udělat něco velice nepříjemného.

Hra je dostupná na platformách PlayStation 4, Xbox One, PC a také na PlayStation VR (virtuální realitu). Resident Evil 7: Biohazard je jednoznačně nejlepší videohra, kterou si pro něj můžete pořídit.

Přesto má i tahle děsuplná hororovka své mouchy. Modely postav jsou dobré, ale prostředí na tom není nic moc. Grafika neurazí, ale výborná také není.

Můj verdikt? Vynikající návrat série, která v posledních letech umírala. Překvapí nejen tajemnou atmosférou, ale také schopností děsit a bavit. Vadit může nepraktickým inventářem a mírnou grafickou zastaralostí, nicméně zážitek, který nabízí, vám rozhodně vynahradí všechny nedostatky. Avšak já sama jakožto odpůrce hororů už bych si hru znovu asi nezahrála. Vy se však do ní můžete s chutí pustit a zaručuji vám, že se už nikdy více nebudete cítit osamělí!

Kdo tu má zlatej gramofon, baby?!

Ingrid Hamada

Foto: Kevin Winter/WireImage.com

Moderátor James Corden

V neděli 12. února 2017 proběhlo v kalifornském Staples Center 59. udílení cen Grammy Awards. Cena Grammy je každoroční ocenění udělované Národní akademií hudebního umění a věd ve Spojených státech za výjimečné úspěchy v hudebním průmyslu. Je udělováno od roku 1958 a původně se nazývalo Gramophone Awards. V současnosti je udělováno ve sto deseti kategoriích napříč hudebními žánry. Právem proto patří mezi nejvýznamnější hudební ocenění na světě. Je považováno za hudební ekvivalent cen Academy Awards (Oskar). Vítězům se předává zlatý gramofon na černé podkladové desce. Ceny se vyrábí ručně v Billing Artworks v Ridgway v Coloradu a nejsou zveřejněny do doby, než se na oficiálním ceremoniálu oznámí jméno vítěze. Na slavnostním večeru také vystupují přední umělci.

Letošní Grammy poprvé moderoval James Corden, kterého můžete znát z jeho talk show „The Late Late Show with James Corden“.

Hvězdou udílení cen Grammy se stala britská zpěvačka Adele, která si odnesla pět cen, z toho tři hlavní ocenění – „Píseň roku“, „Nahrávka roku“ a „Album roku“. Favoritkou večera byla Beyoncé, která z 9 nominací proměnila „pouze“ dvě a to v kategoriích „Nejlepší videoklip“ a „Nejlepší současné městské album“. Objevem roku se stal

rapper Chance The Rapper a oblíbení Twenty One Pilots si odnesli vůbec první ocenění v kategorii „Nejlepší popový výkon dua nebo skupiny“ a převzít si ho šli dokonce bez kalhot. Pět cen bylo také posmrtně uděleno Davidu Bowie. Za zmínku rozhodně stojí nominace české operní zpěvačky Magdaleny Kožené, nakonec ji ale akademie neocenila. Ocenění „Nejlepší soundtrack k filmu“ získali Danny Elfman a John Williams za film „Star Wars: Síla se probouzí“.

Kvůli obrovskému množství kategorií se na ceremoniálu předávají pouze hlavní čtyři ceny v jednotlivých žánrech, ostatní se udělují odpoledne před hlavním ceremoniálem.

Na slavnostním večeru se také konalo 21 hudebních vystoupení. První vystupovala Adele s písní „Hello“, mezi dalšími třeba Ed Sheeran se svým hitem „Shape Of You“ nebo Lukas Graham a Kelsea Ballerini, kteří spojili dvě písně do jedné – ovšem to hudební umělci předvedli několikrát za celý večer. Samozřejmě představila své písně i Beyoncé. Nechyběla ani vtipná narážka na část talk show Jamese Cordena „Carpool Karaoke“, kde devět umělců včetně Jamese zpívalo v „autě“. Nikdo ovšem nezapomněl na své zesnulé kolegy – George Michaela, Bee Gees nebo Prince, kterým byly věnovány jejich písně zpívané jinými umělci. Večer hudebních vystoupení zakončilo „In Memoriam“, kde byli zmíněni všichni zemřelí roku 2016, co něco dokázali, a to nejen hudební umělci.

Nakonec tedy patří gratulace všem, i těm co byli „jen“ nominovaní. A myslím si, že se rozhodně příští rok máme na co těšit, protože stát se může cokoliv. Ať už to, že někdo klesne v hudebním průmyslu, nebo že se objeví nějaký nováček.

Není Oskar jako Oskar

Ingrid Hamada

V neděli 26. února 2017 se konal v Los Angeles 89. ročník udílení Oscarů. Cena Akademie (anglicky Academy Award), jinak také Oscar, je cena každoročně udělovaná americkou Akademií filmového umění a věd od roku 1929 v různých oblastech filmu. Jejím symbolem je zlatá soška rytíře držícího meč a stojícího na cívice filmového pásu s pěti kruhy, které představují pět původních profesních sekcí Akademie (herci, režiséři, producenti, technici a scenáristé). Oficiální název ceny je Cena Akademie za zásluhy, označení Oscar je přezdívka sošky. Od roku 1982 sošky vyrábí chicagská společnost R. S. Owens & Company. Akademie filmového umění a věd vybírá jednotlivé vítěze ze dvaceti čtyř různých kategorií.

Moderátorem pro tento galavečer se poprvé stal Jimmy Kimmel, který má svou vlastní talk show „Jimmy Kimmel Live“.

Snímek La La Land byl nominován celkem ve čtrnácti kategoriích, stejně jako v minulosti snímek Titanic. Nakonec jich proměnil „pouze“ šest. Moonlight měl celkem osm nominací, Hacksaw Ridge šest nebo snímek Fantastic Beasts and Where to Find Them dvě. Oscara za „Nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli“ obdržel Casey Affleck nebo za „Nejlepší ženský herecký výkon v hlavní roli“ herečka Emma Stone z již zmiňovaného La La Landu. Samozřejmě nechybělo ani ocenění za „Nejlepší celovečerní animovaný film“ pro snímek Zootopia. Jako „Nejlepší režisér“ dostal Oscara Damien Chazelle, ano, režisér La La Landu. Ale i fanoušci DC Comics musejí být hrdí, protože právě superhrdinský snímek s antihrdiny Suicide Squad získal Oscara za „Nejlepší masky“ pro Alessandra Bertolazziho.

Taková velká událost se ale přece neobejde bez trapasu. Omylem byl totiž již několikrát zmiňovaný La La Land vyhlášen vítězem v kategorii „Nejlepší film“. Až po chvíli se ukázalo, že ve skutečnosti vyhrálo drama Moonlight.

Rozhodně nechyběla ani zábava v podobě narážek na Donalda Trumpa. Na pódiu se objevili i hudební umělci jako Justin Timberlake, John Legend nebo Sara Bareilles.

Nezapomnělo se ani na tradiční „In Memoriam“ věnovanému svým kolegům, kteří během roku 2016 zesnuli.

Všem tedy patří gratulace, ať už těm, co Oscara mají, nebo těm, co zůstali „jen“ nominovaní. Myslím si, že příští ročník bude stejně dobrý anebo ještě lepší. Tak i tak se rozhodně máme na co těšit.

Učitelské hlášky: díl druhý – pan Mráz

Adéla Přecechtělová

Toto číslo je věnováno hláškám pana Mráze. Pana učitele máme všichni moc rádi, a právě proto jsme si jej tentokrát vzali na paškál.

„obsach“

to není pravopisná chyba, nýbrž fonetický přepis výslovnosti pana učitele.

učitel: „Chcete, aby tento příklad udělal na tabuli?“

třída: „Ne!“

učitel: „Tak to udělej!“

Tento rozhovor jsme měli s panem učitelem, když byl můj spolužák právě u tabule a vůbec nevěděl, co se děje.

„Zapřestávkujte si!“

Myslím, že právě toto sousloví používá pan učitel hodně často. Asi se mu líbí být originální.

„Tady budeme psát do toho blikajícího obdélníčku.“

Dnešní žáci gymnázia bývají často oslepení světlem od počítače, takže nevidí, kam pan učitel milionkrát kliká. Těm, co poslouchají, ale asi brzo prasknou ušní bubínky.

„Čekám, až se uklidníte.“

Tak zrovna tuto hlášku slyšíme v každé naší hodině s panem učitelem.

„Nalep si na monitor lísteček *Nemám vyrušovat v hodině, a pořád si ho čti.*“

Tohle říká pan učitel mojí spolužačce skoro každou hodinu, když právě nedává pozor a svými řečmi baví celou třídu.

„Parabola není slovenský povzdech nad únikem páry!“

„Jsem rád, že nevyrušuješ sebe, svého vyučujícího ani své spolužáky.“

Důkaz, že pan Mráz je schopen i sarkasmu.

„Raz. Dva. Tři. Dívejte se sem!“

Jak už asi všichni víte, světlo monitoru je opravdu hypnotizující, a proto si tyto věty pan učitel opravdu oblíbil.

„Jenom v jedné třídě, v jedné skupině, se musím stále opakovat, abyste nerušili sebe, vaše spolužáky a vyučujícího. Děkuji.“

Už jste asi pochopili, že my nejsme úplně tichá třída, a že potřebujeme zvláštní pozornost a hlavně neustálé okřikování, ze kterého má pan učitel opravdu radost.